

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.303/2012/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, a 2013. március hó 20. napján és 2013. június hó 20. napján** tartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A lopás büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. május 18. napján kelt 10.B.221/2009/78. számú ítéletét I.r. vádlottal szemben annyiban **változtatja meg**, hogy a vagyon elleni cselekményét a Btk. 316. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (4) bekezdés a/ pontja szerint minősülő lopás büntettének, az önbíráskodás büntetteként értékelt cselekményét pedig a Btk. 176/A § (2) bekezdése szerinti zaklatás vétségének minősíti.

A halmazati büntetését 6 (hat) hónap börtönre **enyhíti**, a pénzmellékbüntetés kiszabását mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I.r. vádlottal szemben helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 56.791 (Ötvenhatezer-hétszázkilencvenegy) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék a 2012. május hó 18. napján kihirdetett 10.B.221/2009/78. számú ítéletével I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki felbujtóként elkövetett lopás büntetében (Btk. 316. § (1) bek., (5) bek. a/ pont) és önbíráskodás büntetében (Btk. 273. § (1) bek.), II.r. vádlottat társtettesként elkövetett lopás büntetében (Btk. 316. § (1) bek., (5) bek. a/ pont), vesztegetés vétségében (Btk. 254. § (1) bek.) és magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §), III.r. vádlottat társtettesként elkövetett lopás büntetében (Btk. 316. § (1) bek., (4) bek. a/ pont).

Ezért I.r. vádlottat - halmazati büntetésül - egy év hat hónap börtönbüntetésre, három évi közügyektől eltiltásra és 80.000 forint

pénzmellék-büntetésre, II.r. vádlottat - halmazati büntetésül - nyolc hónap, végrehajtásában kettő évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és 80.000 forint pénzmellékbüntetésre, III.r. vádlottat pedig ötven nap közérdekű munka büntetésre ítélte.

I.r. vádlottal szemben elrendelte négy hónapi felfüggesztett fogházbüntetésének végrehajtását, beszámította a szabadságvesztésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt és rendelkezett a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az ítéletet az ügyész mindhárom vádlottat érintően tudomásul vette.

Ellene I.r. vádlott elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

Az elsőfokú bíróság ítélete II.r. és III.r. vádlottakkal szemben a kihirdetés napján jogerőre emelkedett.

I.r. vádlott védője a tárgyaláson felmentésért, illetve a büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta.

Egyben bizonyítási indítványt terjesztett elő az önbíráskodás kapcsán 1.sz. tanú tanúvallomásában „Ny.” becenéven említett műszaki vezető személyazonosságának megállapítása és a tárgyalásra történő megidézése érdekében.

Az önbíráskodás tekintetében hiányossága miatt megalapozatlannak ítélte a tényállást, mivel nem tárta fel a passzív alanyok cselekvőségét, a fenyegetőzés körülményeit, nem tisztázta, hogy a fémdetektoros ellenőrző kapun késsel a zsebében bejuthatott-e a vádlott. Fontosnak tartotta, hogy a vádlott fizetéséért ment a helyszínre, őt a sértettek hívták oda, s ebből alakult ki köztük konfliktus, ami miatt maga is feljelentést tett. Hivatkozott a BH 2008/83. számú bírósági határozatra, amely szerint önkéntes elállás miatt felmentő ítéletet lehet hozni.

Elsősorban az önbíráskodás vádja alól felmentést, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, harmadsorban pedig a bűncselekmény kísérletkénti minősítését kérte.

A vagyon elleni cselekmény tekintetében a tényállás a vádlott részbeni beismerő vallomásán alapul, a védő álláspontja szerint azonban a terhelt elkövetői minősége bűnseged. Erre tekintettel is a büntetés enyhítését kérte.

I.r. vádlott a másodfokú eljárásban fenntartotta korábbi tagadó tartalmú védekezését és bizonyítási indítványt is előterjesztett.

Az önbíráskodással kapcsolatban a biztonsági kamerafelvételek beszerzését kezdeményezte annak igazolására, hogy kés vagy annak látszó tárgya nem lehetett nála és egyébként sem lépett fel erőszakosan. Ezen túlmenően kifogásolta, hogy a bizonyítási eljárás során a kár összege tekintetében az elsőfokú bíróság elfogadta a sértett véleményét és erre nézve kérte bizonyítás felvételét. Sérelmezte továbbá, hogy a híváslista beszerzése iránt előterjesztett bizonyítási indítványát az elsőfokú bíróság elutasította.

Felszólalásában ártatlanságának adott hangot, arra hivatkozva, hogy a fizetése miatt hívták oda, amelyet máig nem kapott meg és az bizonyítja legjobban, hogy az önbíráskodásnak még a kísérlete sem valósult meg, hogy ő maga ment a rendőrségre feljelentést tenni, amit nyilván nem tett volna, ha bűncselekményt követett volna el.

A lopási cselekményt illetően az elsőfokú bíróság tévesen értékelte lopásként a neki tulajdonítható közvetítői szerepet, mivel ő maga nem követett el lopást, csak elősegítette a társai által megvalósított bűncselekményt. Közreműködéséért ígértek neki pénzt, amit nem kapott meg.

Személyi körülményeit illetően arra hivatkozott, hogy betegsége rosszabbodott, valamint árvízkárt szenvedett és kénytelen volt elhagyni szentendrei lakhelyét. Munkahelyváltásról és keresetének csökkenéséről számolt be.

Az utolsó szó jogán sem vonta kétségbe a vagyon elleni cselekményben játszott közvetítői szerepét, míg az önbíráskodásban bűnösségét továbbra is tagadta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 52/2010/6. számú átiratában az elsőfokú bíróság eljárási hibáktól mentes eljárásban lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapított tényállást megalapozottnak ítélte. Álláspontja szerint a törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, teljes körben feltárta és körültekintően vizsgálta a bizonyítékokat, kellő indokát adva, hogy I.r. vádlott tagadásával szemben milyen bizonyítékokat miért fogadott el. A fellebbezések a törvényszék bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadják, amelyek a másodfokú eljárásban nem vezethetnek eredményre.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét teljesítette és okszerűen vont következtetést I.r. vádlott bűnösségére, akinek cselekményeit törvényesen minősítette, ez csak annyiban szorul korrekcióra, hogy az önbíráskodás kísérleti szakban rekedt.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket figyelembe vette és halmazati büntetésül az elkövetett cselekményekkel arányban álló, nem eltúlzott büntetést szabott ki. Ezért az önbíráskodás minősítésének változtatásán túl az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A főügyészség képviselője a másodfokú eljárásban felvett bizonyítást követően az önbíráskodással kapcsolatban a beszerzett bizonyítékokkal összhangban állónak ítélte a tényállást, azzal, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, mivel a sértett nem tanúsította azt a magatartást, amit az elkövető kívánt.

A lopás elkövetési értékét az elsőfokú bíróság által megállapítottához képest a másodfokú eljárásban beszerzett, a vádlottra kedvezőbb minősítést eredményező szakvélemény alapulvételével indítványozta megállapítani. Így a terhelt felbujtói elkövetői magatartással elkövetett vagyon elleni cselekménye a Btk. 316.§ (4) bekezdés a/ pontja szerint minősülő lopás büntette.

A kedvezőbb minősítés azonban nem hat ki a büntetési tételkeretre, amely felső határa a halmazatra tekintettel hét és fél év. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a terhelt felfüggesztett szabadságvesztés és több büntetőeljárás hatálya alatt állt, s a felbujtói elkövetés (a bűnsegélytől eltérően) nem ítéendő meg enyhébben, mint a tettesi cselekvőség.

A vádlott előéletét is figyelembe véve a kiszabott büntetés nem eltúlzott, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság - a minősítések helyesbítése mellett - hagyja helyben az elsőfokú ítéletet.

A bejelentett védelmi perorvoslatok alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett fellebbezések alapján a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint, a Be. 349.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel érintett I.r. vádlottat érintően felülbírált a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalása során a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta. A kihallgatott személyekkel szemben a szükséges figyelmeztetések elhangzottak, s az arra adott válaszok is rögzítésre kerültek.

Az elsőfokú eljárásban tartott számos tárgyalás ellenére a törvényszék a bizonyítási eljárás során nem tisztázta a vagyon elleni bűncselekmény (amely elkövetésének napját elírás folytán pontatlanul jelölte meg,) - vád tárgyává tett és a tárgyaláson 2 millió forintot nem sokkal meghaladó összegűre felemelt - elkövetési értékét, illetve kritika nélkül elfogadta a sértett cég alkalmazottjának erre vonatkozó, súlyosabb minősítést megalapozó előadását.

A köznyugalom elleni bűncselekmény kapcsán nem vizsgálta, hogy azok a személyek, akiktől I.r. vádlott a fizetését követelte, jogosultak voltak-e munkabér kifizetésére, illetve, hogy munkabérkövetelését velük szemben tarthatta-e jogos igénynek a terhelt.

Ennek hiányában fel sem merülhetett, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmény a vádtól eltérően, magánindítványra üldözendőnek minősülhet, így a hatályos magánindítvány meglétét sem vizsgálta.

Emiatt a bizonyítékok teljeskörű mérlegelésével megállapított történeti tényállás megalapozatlan: az elkövetési összeg nagysága tekintetében a Be. 351.§ (2) bek. b/ pontja szerint hiányos, továbbá a Be. 351.§ (2) bek. d/ pontja alapján a megállapított tényekből az elsőfokú bíróság helytelenül következtetett és indokolási kötelezettségét sem teljesítette maradéktalanul, amikor a terhelt terhére egy rendbeli befejezett önbíráskodás büntetét is megállapította.

A megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróság a Be. 353.§ (1) bekezdése szerint tárgyaláson bizonyítást vett fel.

A bizonyítás keretében a vagyon elleni bűncselekményt illetően könyvszakértő véleményt szerzett be az eltulajdonított göngyöleg elkövetéskori kiskereskedelmi forgalmi értékének megállapítása érdekében, valamint annak tisztázására, hogy milyen felelősség terhelte a vádlottat a vádbeli dolgokat érintően.

Az igazságügyi könyvszakértőnek a 2013. május 22. napján előterjesztett szakértői véleménye, valamint a tárgyalás anyagává tett okiratok alapján az ítéltábla a tényállást az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:

- A tényállás 1-2./ pontjaiban írt cselekmények elkövetésére 2008. szeptember 16. napján egymást követően került sor;
- Az 1./ tényállási pontban írt göngyölegek kiskereskedelmi forgalmi értéke az eltulajdonításkor a következő volt:

884 darab Borsodi sörös rekesz	:	353.600 forint,
17680 darab félliteres söröspalack	:	353.600 forint,
23 darab europaletta	:	23.000 forint,

együttesen tehát **730.200 forintot** értek.

- A 2./ tényállási pontban részletezett dolgok kiskereskedelmi forgalmi értéke az eltulajdonításkor a következő volt:

1536 darab Frisch Fassl 0,5 literes dobozos sör	181.786 forint,
160 darab 20 férőhelyes Borsodi rekesz	64.000 forint,
3200 darab 0,5 literes Borsodi söröspalack	64.000 forint,
40 darab 20 férőhelyes Staropramen rekesz	16.000 forint,
800 darab 0,5 literes Staropramen palack	16.000 forint,
37 darab 24 férőhelyes Beck's rekesz	14.800 forint,
888 darab 0,33 literes Beck's palack	17.760 forint,
12 darab europaletta (800x1200 rakodólap)	12.000 forint,
3 ISO paletta	6.000 forint,
22 darab 50 literes KEG hordó	187.000 forint,
7 darab 30 literes KEG hordó	59.500 forint,
4 darab 30 literes belga KEG hordó	32.000 forint,
8 darab 30 literes cseh KEG hordó	64.000 forint,
3 darab 20 literes belga KEG hordó	12.000 forint,
3 darab 24 férőhelyes Stella Artois rekesz	1.200 forint,
72 darab 0,33 literes Stella Artois palack	1.440

forint.

Együttes forgalmi értékük **749.486 forint**.

Az 1-2./ tényállási pontok szerint okozott kár összesen **1.479.686 forint**, amely hiánytalanul megtérült.

A 4./ ponthoz kapcsolódóan a tényállást azzal egészíti ki, hogy 1.sz. tanú a sértett Kft alkalmazásában biztonsági vezető, míg 2. sz. tanú a sértett Kft alvállalkozójaként működő ... Kft alkalmazottjaként a göngyölegraktár vezetője volt.

Egyikük sem volt l.r. vádlott munkaviszonyának megszüntetése kapcsán a dolgozónak járó juttatás tekintetében intézkedésre jogosult személy, s erről a vádlott is tudomással bírt.

A lopási cselekmény miatt 2008. szeptember hó 18. napján 1. sz. tanú nyújtott be a rendőrségre írásos feljelentést.

Az őt ért fenyegetés miatt a sértett 2008. október hó 10. napján hatályos magánindítványt terjesztett elő.

l.r. vádlott az ... Kft alkalmazásában segédmunkásként havi 80-85 ezer forint keresetre tesz szert.

- o - o -

A vádlott videokamera-felvétel beszerzésével kapcsolatos, illetve a védő „Ny.” becenevű műszaki vezető személyazonosságának megállapítása és a tárgyalásra történő megidézése érdekében terjesztett elő további bizonyítási indítványt.

Ezek a részben már az elsőfokú eljárásban is előterjesztett indítványok olyan bizonyítás felvételére irányulnak, amely a jelentős időmúlás miatt egyrészt nem szolgálják az eljárás előbbre vitelét, másrészt nem alkalmasak az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékok hitelének lerontására.

Emiatt a másodfokú bíróság a vádlott és a védő bizonyítási indítványát elutasította.

A tényállás részleges megalapozatlansága a fentiek alapján - a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja szerint, az iratok tartalma alapján - kiküszöbölhető volt.

A fenti kiegészítéssel a tényállás minden tekintetben megalapozottá vált, amely alkalmas arra, hogy a felülbírálat során a másodfokú bíróság határozat arra alapozza.

A bizonyítékok értékelése körében az elsőfokú bíróság az egyes bizonyítékokat egymással egybevetette és mérlegelte.

Okszerűen következtetett I.r. vádlott bűnösségére, akinek cselekményei közül a vagyon elleni bűncselekményt - a váddal egyezően - helyesen értékelte lopásként. Figyelemmel arra, hogy sem I.r., sem III.r. vádlott tekintetében nem volt megállapítható, hogy alkalmazottként őket felelősség terhelte volna a raktárkészletért, az eltulajdonított dolgok nem voltak a vádlottakra bízva, számukra idegenek voltak, ebből adódóan más vagyon elleni bűncselekmény megállapítása nem jöhet szóba.

A lopási cselekményt azonban nem az anyagi jogi szabályoknak megfelelően minősítette.

Bár a benyújtott vádirat és az ügyész tárgyalási nyilatkozata közti eltérés erre nézve bizonytalanságot tükrözött, a törvényszék a sértett alkalmazásában álló személy nyilatkozatát elfogadva állapította meg az elkövetési értéket. Annak ellenére nem szerzett be szakértői véleményt, hogy a módosított vád szerinti elkövetési érték a súlyosabb minősítést éppen megalapozta, a határérték körüli volt.

A lopás szempontjából az eltulajdonított tárgyak kiskereskedelmi forgalmi értéke a minősítés alapja. Ekörben a bírói gyakorlat szaktanácsadó, illetve szakértői véleményeket szokott bizonyítékként figyelembe venni, a sértettel alkalmazotti viszonyban álló személy nyilatkozata azonban még akkor sem fogadható el ilyenként, ha kivételes dologról van szó, amely speciális ismereteket tételez fel.

A másodfokú bizonyítás során beszerzett szakértői vélemény úgy foglalt állást, hogy a göngyölegek korlátozottan fogalomképesek, értékkel csak a gyártó és értékesítési helyek irányában bírnak, ott viszont az elszámolási ár egyértelműen a betétdíj összege, ami a visszaváltással realizálható értéket jelenti.

Ettől eltér az a 3. sz. tanú által megjelölt elszámolási mód, miszerint a leltári hiány összegét az év elején érvényes listaáron határozzák meg.

A szakértő mindkét módon kiszámolta a bűncselekménnyel érintett göngyölegek vádbeli értékét.

A betétdíjak értékével számolva a 2./ tényállási pontban felsoroltak együttes értéke 749.486 forint volt, míg a bekerülési ár adatok felhasználásával ez az összeg 1.407.786 forintot tett ki.

Az ítélet tábla - a Be. 4.§ (2) bekezdésére figyelemmel - a kétséget kizáróan nem bizonyított tény a vádlott javára értékelve, a másodfokú ügyészi indítvánnyal egyezően a számára kedvezőbb szakértői számítást fogadta el a tényállás alapjául.

Ennek megfelelően az 1-2./ tényállási pontokban I.r. vádlott terhére rótt lopás elkövetési értéke több százezer forinttal a jelentős érték alatt maradt.

Ezért a másodfokú bíróság a fellebbezéssel érintett I.r. vádlott vagyon elleni cselekményének minősítését - az elkövetői minőséget nem érintve, - megváltoztatta, azt (a Btk. 138/A § b/ pontjára figyelemmel) a Btk. 316.§ (1)

bekezdésébe ütköző, de a (4) bek. a/ pontja szerint minősülő és büntetendő nagyobb értékre elkövetett lopás büntettének minősítette.

A jogerősen elítélt II.r. és III.r. vádlottakkal szemben - a Be. 349.§ (2) bekezdésére figyelemmel törvénysértően súlyos büntetés hiányában - a minősítés korrigálására a másodfokú bíróságnak nem volt törvényes lehetősége.

Nem tévedett a törvényszék I.r. vádlott elkövetői minőségét illetően sem. Helyesen értékelte magatartását felbujtásként, mivel az irányadó tényállásból arra vonható következtetés, hogy a bűncselekmények elkövetése iránt ő ébresztett szándékot a társaiban, s a büntetőjogi felelősségét nem befolyásolja, hogy a lopás végrehajtásakor nem tartózkodott a helyszínen.

Tévedett a törvényszék a köznyugalom elleni bűncselekményként vád tárgyává tett magatartás megítélését illetően.

A vádbelivel egyezően egy rendbeli önbíráskodás büntette befejezett alakzataként értékelte I.r. vádlott azon magatartását, hogy elmaradt munkabére kifizetése érdekében két személyt fenyegetett veréssel, illetve házuk felgyújtásával, s követelését ruházatából késnek látszó dolgot elővéve igyekezett nyomatékosabbá tenni.

Jogi indokolásában nem foglalt állást sem abban, hogy a két sértettet érintő magatartás miatt miért egy rendbeli cselekményt látott megállapíthatónak és abban sem, - amit egyébként a főügyészség észlelt is,- hogy miért a bűncselekmény befejezett alakzatát róta a vádlott terhére.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét azért nem teljesítette, mert nem észlelte a bizonyítás anyagában felmerült ellentmondásokat.

Egyáltalán nem vizsgálta, hogy 1. vagy 2. sz. tanú a I.r. vádlott által munkaviszonyának megszüntetése kapcsán követelt juttatás tekintetében intézkedésre jogosult személyek-e. Amennyiben ezt vizsgálat tárgyává tette volna, meg kellett volna állapítania, hogy 1. sz. tanú a sértett Kft alkalmazásában álló biztonsági vezető semmilyen kapcsolatban nem áll a vádlottal, míg a vele azonos munkáltatónál (... Kft) göngyöleg-raktárvezetőként foglalkoztatott 2. sz. tanú munkakörénél fogva nem volt jogosult a vádlott követelése kifizetésére. A vádlottnak tudomása volt róla, hogy egyikük nem is annál a gazdasági társaságnál dolgozott, ahol korábban ő, - a másik személy pedig munkabér kifizetésében nem volt kompetens. Ebből következően a vádlott maga sem tekinthette követelését jogos vagyoni igénynek. A jogos vagy jogosnak vélt indítók hiányában így cselekménye önbíráskodásnak nem minősülhet.

Sem a vádirati, sem az ítéleti tényállás szerint nem azért fenyegetőzött a vádlott, hogy a cége által ki nem fizetett munkabérét a feljelentés miatt a sértett Kft fizesse ki, - bár ebben az esetben - komoly, konkrét és közvetlen fenyegetés esetén - a zsarolás büntettének kísérlete megvalósult volna.

Ebből adódóan a sértett cégre munkabére ki nem fizetése miatt tett megjegyzése szitkozódásnak tekinthető, fenyegetőzése pedig ilyen körülmények között konkrétan az ellene tett feljelentés miatti megfélemlítésre irányult.

Az elkövetéskor hatályos Btk. 176/A § (2) bekezdése értelmében, aki mászt vagy rá tekintettel hozzátartozóját félelemkeltés céljából személy elleni erőszakos vagy közveszélyt okozó büntetendő cselekmény elkövetésével megfenyeget, vétséget követ el, és két évig terjedő szabadságvesztéssel, közérdekű munkával vagy pénzbüntetéssel büntetendő.

A zaklatás olyan célzatos bűncselekmény, amely megvalósulásához az szükséges, hogy más rendszeres vagy tartós háborgatása a megfélemlítése vagy magánéletébe, illetve mindennapi életvitelébe önkényes beavatkozás céljából történjék.

Az általánoshoz képest szűkebb fenyegetés-fogalom miatt csak a személy elleni erőszakos vagy közveszélyt okozó büntetendő cselekménnyel való megfenyegetést rendeli büntetni.

A törvény a zaklatást a szabadság és az emberi méltóság elleni bűncselekmények között helyezi el. A bűncselekmény személyes jellegére tekintettel - a rágalmozáshoz és becsületsértéshez hasonlóan - magánindítványra üldözendő, azaz büntetőeljárás csak a jogosult feljelentése alapján indulhat.

A sértettek közül az őket ért fenyegetés miatt csak 1. sz. tanú terjesztett elő hatályos magánindítványt.

Szubszidiárius bűncselekményként a zaklatás megállapítására akkor kerülhet sor, ha az adott magatartás folytán súlyosabb bűncselekmény nem valósult meg.

A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság a I.r. vádlott 1. sz. tanú sérelmére elkövetett bűncselekményét az elkövetéskori Btk. 176/A § (2) bekezdése szerinti zaklatás vétségének minősítette.

A büntetés kiszabása körében a törvényszék a bűnösnek kimondott vádlottnál teljeskörűen feltárta a releváns bűnösségi tényezőket.

Helyesen értékelte kisebb nyomatékka I.r. vádlott javára a kár más személy (II.r. vádlott) általi megtérítését, mivel az a körülmény, hogy a sértett nem szenvedett kárt, objektíve a vádlottra is kihat, aki egyébként a bűncselekmény folytán ténylegesen nem jutott pénzhez.

Figyelemmel azonban arra, hogy a másodfokú bíróság minősítésváltoztatása folytán a lopás miatt kiszabható büntetés maximuma három évre, a zaklatás miatt alkalmazható szabadságvesztés pedig két évre csökkent, - az elsőfokú bíróság által halmazati büntetésül kiszabott egy év hat hónapi börtön eltúlzottan súlyos és nem áll arányban az elkövetett bűncselekményekkel.

Emiatt a büntetés jelentős enyhítése vált szükségessé.

A cselekmények minősítésének megváltoztatására tekintettel a másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés mértékét hat hónapra enyhítette. Ugyanakkor I.r. vádlott minimálbérrel rendelkező, vagyontalan, három gyermek eltartásáról gondoskodni köteles személy, akinél - megfelelő jövedelem hiányában, - nem állnak fenn a pénzmellékbüntetés alkalmazásának feltételei, ezért az ítélőtábla a pénzmellékbüntetés kiszabását mellőzte.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának mérséklésére nem látott kellő indokot.

I.r. vádlott valamennyi cselekményét a vele szemben korábban kiszabott felfüggesztett börtönbüntetés próbaideje alatt valósította meg, erre figyelemmel helytállóan került sor vele szemben a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére.

A törvényszék helyesen döntött a járulékos kérdésekről, így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, valamint a törvénynek megfelelően határozott, amikor az eljárásban keletkezett bűnügyi költség rá eső részének viselésére kötelezte a bűnösnek kimondott I.r. vádlottat.

A Fővárosi Ítélőtábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét az előbbi indokok alapján a Be. 372. § (1) bekezdése szerint megváltoztatta, míg a változtatást meghaladóan - a Be. 371.§ (1) bekezdés alapján - helybenhagyta.

A védő eredményes fellebbezésére tekintettel az ítélőtábla - a Be. 381.§ (2) bekezdése alapján - mentesítette I.r. vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetése alól.

Budapest, 2013. évi június hó 20. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sebe Mária s.k.
előadó bíró

. Sárecz Szabina Martina s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2012. május hó 18. napján kihirdetett 10.B.221/2009/78. számú ítélete a Fővárosi Törvényszék 3.Bf. 303/2012/10.

számú ítéletében írt változtatással - I.r. vádlottat érintően - 2013. június hó 20. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. évi június hó 20. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke**

A kiadmány hiteléül:

bírószági ügyintéző